



**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Complviti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivt ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 2. Vtrùm visio Dei clara, & vniuersim omnes actus, atque
rerspectus creaturarum ad Deum eo ipso debeant euadere essentialiter
infiniti, quòd circa Deum essentialiter infinitum versantur, ab ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

Dei conuenire; et si possit comparatione aliorum obiectorum. Visio verò non comprehensua nihil habet ex suo conceptu, quod non queat in cognitione creatà etiam comparatione Dei reperiri.

19 **Quartò** obijcitur, Deus vt clarè visibilis est quid supernaturale, vt iam indicauimus, & infra ex professo trademus. Ergo intellectus creatus, qui adquatè est quid naturale, nequit ab illo vt sic specificari. Specificaretur autem, si haberet potentiam adhuc inchoatam ad Deum clarè videndum; quia omnis potentia à suo obiecto specificatur, vt constat. Quinimo huiusmodi potentia & esset naturalis; quia identificata adquatè cum ente naturali: & non esset naturalis; quia ad actum supernaturalem. Quæ est clara contradictio. Respondeo, non esse inconueniens in eo, quòd ens naturale à supernaturali specificetur extrinsecè; qualiter specificantur potentia ab obiectis. Potentiam autem, siue virtutem inchoatam, quam intellectus creatus habet ad claram Dei visionem, et si reuerà sit quid naturale, vt pote quid indistinctum ab intellectu naturali, non tamen debere appellari potentiam naturalem; quia hæc sonat potentiam, cui actus est connaturalis, vt pote naturaliter debitus; qualis non est visio Dei clara comparatione potentia inchoatæ, quam habet intellectus ad illam. De quo plura dicenda infra disp. 2. Pro quinta obiectione, quæ supererat, instituto vniuersalitatis gratiâ questionem sequentem.

QVAESTIO II.

Verùm visio Dei clara, & vniuersim omnes actus, atque respectus creaturarum ad Deum eo ipso debeant euadere essentialiter infiniti, quòd circa Deum essentialiter infinitum versantur, ab ipsoque specificantur.

20 **V**idetur affirmandum propter illud argumentum calculatorium, quod sæpè in varijs materijs occurrit, molestum quidem, & (vt reor) non satis hæcienus extricatum. Illud autem est huiusmodi. Actus specificatus ab obiecto eo perfectior est essentialiter, quòd obiectum ipsum perfectius est. Constat enim, visionem intuitiuam de Angelo perfectiorem esse visione intuitiuà de lapide. Ergo, quâ proportionem sese excedunt obiecta quoad perfectionem, eadem sese debent excedere actus ad talem obiecta terminati. Sed Deus infinite excedit in perfectione cetera cuncta obiecta creata. Ergo actus habens pro obiecto Deum nequit non infinite excedere actus aliorum obiectionum; & consequenter nequit non esse infinitus quoad perfectionem essentialem. Proce- dit autem argumentum, ceteris paribus, ex parte aliorum actus pradicatum, præter illud, quod ab obiecto præcisè desumitur, vt ita efficacius procedat iuxta dicenda.

21 **E**t confirmari potest primò. Quia nequit non esse infinita perfectio illa, ad quam impossibile est peruenire per additiones determinatas infinitum progrediendo. Sed talis est perfectio actus habentis pro obiecto Deum. Ergo est infinita. Maior, quæ est certa, declaratur. Nam

si ponamus quantitatem, ad cuius æqualem, aut maiorem repugnat Deum peruenire in æternum, progrediendo à quavis quantitate finita per quamlibet proportionem ascendente à minori versus maiorem inæqualitatem, v. g. creando primam quantitatem viginti vlnarum; deinde quantitatem quadraginta vlnarum; postea octoginta; & sic duplicando sine fine; non potest non quantitas illa, quæ ponitur, esse infinita; nam si finita esset, nequiret non tandem per progressionem di- gitam accedere Deum ad quantitatem, quæ vel æqualis esset, vel maior, quàm illa, vt est notum, manifestèque demonstratum supra disp. 13. de infinito. Stet ergo certum, perfectionem se- phy- sicam, seu metaphysicam, ad quam accedere est impossibile per infinitam progressionem de- terminatarum additionum, non posse non esse infinitam; quæ erat maior syllogismi facti. Quod autem perfectio metaphysica actus habentis pro obiecto Deum huiusmodi sit, quæ erat minor, facilè offenditur. Suppono autem ex communi sententiâ, quam ego supra monstrauimus disp. citatâ, possibilem esse seriem infinitam creaturarum sese excedentium quoad perfectionem secundum quamvis proportionem excessus finiti; ita vt, productâ quavis, possit Deus aliam producere duplæ, vel triplæ, vel quadruplæ perfectionis, & ita deinceps sine fine. Ex quo fit, possibilem etiam esse seriem infinitam actuum tendentium in dictas creaturas, quorum qui tendit in primam, duplo sit minoris perfectionis, præcisè ratione obiecti, ceteris vndequeque paribus, quàm, qui tendit in secundam; & hic duplo minoris, quàm, qui tendit in tertiam; & ita deinceps sine fine; quin sit possibile peruenire ad actum tam perfectum ratione obiecti, & consequenter absolute, si cetera vndequeque sint paria, quàm est actus tendens in Deum. Sicut impossibile est peruenire ad obiectum creatum, tam perfectum, quàm Deus est. Actus ergo tendens in Deum non potest non esse quoad perfectionem infinitus; quandoquidem à quolibet tendente in creaturam ad illum interuallum est infinitum.

Secundò confirmari potest. Quia, sicut Deus non solum singulas creaturas, sed quamvis collectionem infinitam earum excedit in perfectione; ita actus tendens in Deum, non solum singulos actus tendentes in creaturas, quorum cetera paria sunt, sed quamvis collectionem infinitam eorum debet pariter in perfectione excedere iuxta dicta: siquidem, quæ proportione sese excedunt obiecta, eadem sese debent excedere actus, vt supponitur. Sed quidquid excedit in perfectione multitudinem infinitam perfectiorum, non potest non esse infinitum in perfectione; sicut, quod excedit in quantitate molis multitudinem infinitam quantum, non potest non esse infinitum in tali quantitate. Igitur actus tendens in Deum nequit non esse infinitus in perfectione. Ex quibus omnibus concluditur, visionem claram, & vniuersim omnem actum, atque respectum terminatum ad Deum, non posse non esse essentialiter infinitum. At creatura essentialiter infinita aliunde est prorsus impossibilis. Igitur tam visio clara, quàm alij actus, atque respectus tendentes in Deum prorsus sunt impossibiles. Quod est alienum à Theologiâ.

Solutio communis propositi argumenti, quam omnium fortasse explicatissimè dedit Arru- bal 1. p. disp. 13. cap. 5. est, actum non crescere iuxta

iuxta perfectionem obiecti proportione arithmetica, sed geometrica; id est, (vt multi non intelligentes terminos explicant), non crescere tantum, quantum obiectum, ita, vt æqualem habeat perfectionem cum illo; sed secundum proportionem, ita, vt actus de obiecto perfectiori perfectior sit actu de obiecto imperfectiori. Vnde inferunt, actum de obiecto infinito, qualis est Deus, non debere esse infinitum. Cæterum argumentum factum amplius non poscit, quam quod hæc solutio concedit. Solùm enim supponit, quò obiectum perfectius est, eò esse actum perfectiorem secundum proportionem geometricam, non secundum arithmeticam; & nihilominus concludit, actum de obiecto infinito debere esse infinitum; non quidem quia actus sit tam perfectus, quam obiectum; sed quia, sicut obiectum infinitum excedit infinite finitum, sic actus de obiecto infinito actum de finito pariter debet excedere infinite.

24 Etenim, vt apud Mathematicos est notissimum, ea crescunt secundum proportionem arithmeticam, quorum accrementa æqualia sunt, vt videre est in hac numerorum progressionem 2. 4. 6. 8. 10. 12. quorum quilibet supra præcedentem duas omnino vnitates addit. Ea verò crescunt secundum proportionem geometricam, quorum accrementa non æqualia, sed proportionalia sunt, vt patet in hac progressionem 2. 4. 8. 16. 32. 64. cuius numeri ita procedunt, vt sicut primus se habet ad secundum, ita se habet secundus ad tertium, & tertius ad quartum, &c. quæ est proportio subdupla iuxta dicta latius supra disp. 10. q. 2. Crescerent igitur obiecta, & actus secundum arithmeticam proportionem, si quantum secundum obiectum excedit primum, tantumdem actus de secundo excederet actum de primo; quod fieri posset, etsi nullus actus æqualis suo obiecto esset in perfectione: dato enim quòd esset primum obiectum perfectum vt quatuor, secundum verò vt quinque, si primus actus esset perfectus vt duo, secundus vt tria, proportio arithmetica seruaretur; quia tantum adderet secundus actus supra primum, quantum secundum obiectum supra primum, & tamen neuter actus esset æqualis suo obiecto. Vt hinc appareat plurimum Theologorum deceptio, qui ad proportionem arithmeticam inter actus, & obiecta requirunt, quòd tanti sint actus, quanta obiecta, quoad perfectionem. Secundum proportionem autem geometricam crescunt obiecta, & actus, quando, sicut secundum obiectum se habet ad primum, & vice versà, ita secundus actus se habet ad primum, & vice versà; nimirum, vt, si obiectum secundum excedit primum in dimidio, vel in duabus tertijs partibus, estque propterea ad illud duplum, aut triplum; secundus quoque actus excedat primum in dimidio, vel in duabus tertijs partibus, ad illamque subinde sit duplus, aut triplus. Quam proportionem, & non aliam supponens argumentum factum inter actus, & obiecta, vt dicebam, concludit, si obiectum secundum excedat primum infinite, non posse non secundum actum excedere primum infinite.

25 Ob id Arrubal, qui melius prædictos terminos intelligebat, non concedit absolutè, crescere obiecta, & actus in perfectione secundum proportionem geometricam, vt plerique incautè concedunt; sed tantum crescere secundum quandam proportionem geometricam. Non enim,

inquit, est necesse, vt, si obiectum duplo sit perfectius altero, illius etiam cognitio duplo sit perfectior; propter imperfectionem scilicet cause efficientis, à qua perfectio etiam cognitionis oriri debet. Ea igitur solùm proportio est necessaria, vt, si obiectum perfectius sit certo obiectorum numero, cognitio etiam perfectior sit cognitionibus eorum obiectorum: sit autem omnium perfectissima, ad cuius perfectionem nulla cognitio perueniri possit, si illius obiectum omnium sit perfectissimum. Hæc ille. In quibus imprimis iam concedit, quod satis est ad concludendum, cognitionem Dei esse infinitam, iuxta primam argumenti confirmationem, nempe talem eam à perfectissimo obiecto euadere, vt ad eius perfectionem nulla alia possit peruenire. Quod enim tam ipse, quam alij addunt, perfectionem cognitionis non solùm ab obiecto, sed etiam à principio nasci; indeque fieri, vt eius perfectio limitari à principio possit decrescens scilicet ratione principij, quantum debebat crescere ratione obiecti, estò esset verum, de quo mox, difficultatem tamen, argumenti facti non minuit: quia illud cum suis confirmationibus dumtaxat procedit, vt notauimus, casu, quòd cætera vndequaque sint paria, præter obiecta solùm.

In tali autem casu probò efficaciter id, quòd 26 argumentum supponit; nempe non posse non crescere actus in perfectione, quo passu eorum obiecta crescunt, secundum figuratam proportionem geometricam; supposito nimirum principio illo, quòd omnes hic vt certum statuunt; nempe, si cætera cuncta sint paria, non posse non actum obiecti perfectioris perfectiorem esse actu obiecti minus perfecti. Ex quo sic. Communicet verbi gratia obiectum primum, actui, quem terminat, quartam partem suæ perfectionis, ita, vt, si obiectum sit perfectum vt quatuor, actus sit perfectus vt vnum. Certè, si cætera cuncta paria persistant, non erit, cur obiectum secundum actui, quem terminat, non communicet etiam quartam partem suæ perfectionis, ita, vt actus perfectus euadat vt duo, si obiectum est, perfectum vt octo. Quo fiet, vt, sicut se habet obiectum ad obiectum, ita se habeat actus ad actum; quæ est ipsissima proportio geometrica.

Iam verò ex eo, quòd perfectio actus non 27 solùm ex obiecto, sed etiam ex principio sumatur, non fieri, vt illa in nostro casu ita ex principio limitetur, vt non euadat ab obiecto infinita, euasura aliàs, si principium perfectius esset; inde planè probatur: quia summum decrementum perfectionis, quòd potest actus subire, ab imperfectione principij in eo stat, vt nihil penitus perfectionis desumat à principio. Quo posito, cum debeat nihilominus vt etiam supponitur, eò maiorem ab obiecto perfectionem desumere, quò obiectum ipsum perfectius est, non potest non iuxta factum argumentum, quando obiectum est infinitum, euadere ab illo infinite perfectus; quantumuis ex parte principij summè perfectio eius decrescat; quatenus nihil ab illo perfectionis desumit. Aliter namque imperfectione principij perfectionem actus limitare non potest, quam illi non communicando ex parte suâ perfectionem, vt constat. Si enim limitaret impediendo, ne obiectum communicet, quam ex se potest, sequeretur contra id, quòd Auctores supponunt, quando principia sunt æqualia; æquales quoque euadere actus, quidquid sit de inæqualitate obiectorum: quia æqualia principia non

non possent non æqualem perfectionem in actibus taxare, ut est notum.

28 Ostendo præterea pro complemento huius puncti id, quod omnes hic consentunt; non tamen probant: obiecta scilicet, & actus quoad perfectionem non posse crescere, seruatâ proportionem arithmetica; quia posito, quod obiectum non potest per se refundere in actum tantam perfectionem, quantum habet, ut etiam Auctores supponunt, repugnat, ut quantum se excedunt obiecta tantum se excedant actus, quæ est legitima proportio arithmetica. Fieret enim, ut illi obiectorum excessus tantumdem refundere in actum, quantum ipsi sunt. Quod est obiectum refundere in actum tantam perfectionem, quantum habet, contra suppositionem. Si enim obiectum perfectum ut duo, & obiectum ut quinque, cæteris vndeque paribus, terminaret actum perfectum ut tria, quinto dumtaxat gradui obiecti secundi responderet integer gradus tertius secundi actus; quandoquidem quatuor alij gradus obiecti duos tantum possunt communicare actui, ut patet in obiecto primo.

29 Hæc contra Arrub. statuta pariter faciunt contra alios Theologos, qui, concessa proportione geometrica, & negata arithmetica in accrementis actuum penes accrementa obiectorum, putantes se argumento, de quo agimus, satisfacisse, re minus benè explicatâ pergunt ad reliqua; cum tamen illud ad vim suam satis sibi habeat cum proportione geometrica, ut vidimus, quam ipsi concedunt. Videantur Hærice disp. illâ 36. cit. cap. 4. à num. 63. Alarc. tract. 1. disp. 1. cap. 1. à num. 2. Card. Lugo disp. 5. de Incarnat. sec. 3. à n. 30. & alij, qui in varijs materijs rem hanc attingunt.

30 Jam verò ad primam, & secundam argumenti confirmationem Arrubal, Hærice, Lugo, & quidam Recentiores indistinctè concedunt, visionem Dei, aut alium actum ad Deum terminatum habere sub se infinitos actus minoris perfectionis. Ad consequentiam tamen illatam hinc variè respondent. Arrubal enim ait, ex eo, quod aliqua res infinitam seriem aliarum minoris perfectionis habeat sub se, tunc solum sequi, eam esse infinitam, quando omnes sunt in eadem specie perfectionis; secus verò, quando in diuersis. Visionem autem Dei ex obiecto increato perfectionem habere superiorem omnibus alijs cognitionibus, atque in diuerso genere. Hærice dicit, ex eodem antecedente dumtaxat sequi, esse eam rem negativè infinitam, non positivè. Lugo autem, & Recentiores, esse infinitam secundum quid, seu respectivè, & æquivalenter; non verò absolutè, & simpliciter. Qui omnes termini idem videntur ex parte obiecti significare apud hos Doctores; nempe, eam rem, quæ, cum in se finita sit, excedit tamen in perfectione infinitas, quas sub se habet, aliquod genus infinitatis sortiti. Talem autem exillimant esse visionem Dei, & vniuersim, omnem actum ad Deum terminatum: imò Angelum, hominem, & alias huiusmodi entitates, quæ, inquit, in perfectione excedunt infinitas alias se inferiores.

31 Ego, ut ad argumentum factum dicam, quod sentio, suppono ex doctrinâ traditâ supra disp. 13. q. 8. & 9. possibilem esse creaturam infinitam quoad perfectionem, aut etiam quoad quamlibet aliam metaphysicam quantitatem. Talem autem eam esse, quæ tantam perfectionem, aut

aliam quantitatem metaphysicam habet, quantum habet multitudo infinita aliarum creaturarum notæ inferioris. Imo possibilem esse creaturam adeò infinitam isto genere infinitudinis, ut toti aggregato haud dubiè infinito omnium aliarum præter ipsam creaturarum possibilem æqualis sit. Quomodo autem eiusmodi creaturarum infinitudo multis ex titulis sit longè, imo infinities infinitè inferioris rationis, quam Dei infinitudo, ibidem dictâ q. 9. explicatum est. Quomodo item ab huiusmodi infinitudine possint, aut non possint creaturæ secundum essentiam, dici infinitæ, in eadem disp. q. 1. & disp. 14. q. 5. explicatum est. Insuperque in dictâ q. 1. doctrinam vniuersalem statuiamus, ex qua colligi potest, quando creaturæ prædictæ infinitæ secundum quid, & quando infinitæ simpliciter in genere suo dicendæ sint. In quo tamen solum esse potest controuersia de nomine.

Hinc censo primò, per argumentum factum benè probari, infinitam esse perfectionem visionis Dei, si verum est illud principium, quod omnes ferme Auctores supponunt: eò scilicet perfectionem cognitionem euadere; quo perfectius obiectum habet, cæteris paribus; atque ita, qua proportione geometrica sese excedunt obiecta, eadem sese excedere cognitiones ad illa terminatas. Hoc namque principio semel statuto, necesse est, quod visio Dei sit infinita. Tum quia excedere debet alias cognitiones, qua proportione Deus excedit alia obiecta; & certum est, Deum excedere alia obiecta infinitè. Tum quia, sicut per nullam progressionem obiectorum inæqualium perfectionis finitæ potest ascendi ad obiectum tam perfectum, quam perfectus est Deus; ita per nullam progressionem cognitionum inæqualium ad talia obiecta terminatarum perfectionis etiam finitæ potest ascendi ad cognitionem tam perfectam, quam est perfecta visio Dei: & est certum, quantitatem, ad cuius æqualem per nullam progressionem quantitatum inæqualium ascendi potest, necessariò infinitam esse, ut ex doctrinâ de infinito traditâ supra disp. 13. constat. Tum denique quia eo ipso, quod perfectio Dei maior est, quam perfectio aggregati infiniti aliorum obiectorum, ut est certissimum; nequit non esse quoque maior perfectio visionis Dei, quam perfectio aggregati infiniti aliarum cognitionum terminatarum ad talia obiecta: & constat ex suppositione factâ, non posse non esse infinitam eam perfectionem, quæ aut est æqualis, aut maior, quam perfectio integri aggregati infiniti aliarum perfectionum. Itaque supposito prædicto principio, per argumentum propositum, perque eius confirmationes apertè probatur, visionem Dei quoad perfectionem infinitam esse. Ex eo autem, quod asseratur infinita quoad perfectionem, nullum sequi inconueniens, per doctrinam à nobis suppositam, & locis citatis fusiùs traditam sit manifestum.

Cæterum, quia falsum est mihi dictum principium ab omnibus ferme Auctoribus, ut dicebam, in præsentibus suppositum: probavi siquidem latè in Pharo Scient. disp. 16. non ita specificari actus à suis obiectis, siue terminis, ut quò perfectius est obiectum, seu terminus, eò perfectior, cæteris paribus, debeat necessariò esse actus; id circo absolutè censo secundò, per argumentum factum ex defectu dicti principij, cui prorsus nititur, nihil probari. Itaque, cum non sit necesse, ut eò perfectior euadat actus, quò, cæteris paribus, est perfectius eius obiectum, possibile vti que erit,

erit, ut actus habens pro obiecto Deum minus perfectus sit ex suo intrinseco modo tendendi, quam actus habens pro obiecto creaturam, etiam si sint cætera paria ex parte principiorum. Hoc enim pacto iudicium de creaturâ perfectius videtur esse, quam apprehensio simplex de Deo ab eodem intellectu oriunda, & cognitio eximie clara de creaturâ perfectior haud dubie esse potest, quam cognitio obscura de Deo; etiam si ambigat oriunda à principiis æque perfectis; ut circa dubium etiam possunt. Recognoscatur doctrina vniuersalis de specificatione actuum loco citato Phari tradita. In qua, quod attinet ad rem præsentem, mecum sentit Fasola. p. q. 12. art. 1. dub. 7.

QVÆSTIO III.

An sit possibilis cognitio quiditativa Dei clara, immediata, & per propriam speciem habita, quæ non sit strictè intuitiua, nec viso beatifica.

Este talem cognitionem possibilem Angelis; imo de facto habuisse eos inditam speciem ad illam, multis in locis tenet Scot. in 2. dist. 3. q. 9. & in reportatis eadem dist. & q. in 3. dist. 14. q. 3. in 4. dist. 10. q. 2. art. 3. & in quodlibet. 6. 7. 13. & 14. Idem tenent cum eo Lichetus, & Antonius Andreas eisdem locis. Mayron. q. 15. Prol. art. 2. & quodlib. 4. art. 2. Rada controuert. 10. art. 1. & alij Scotistæ communiter. Consentient Gabriel q. 1. Prol. art. 3. & in 2. dist. 3. q. 2. art. 3. Maior. in 2. dist. 3. q. 2. Ocham. ibid. q. 14. & 15. & q. 1. Prol. art. 5. Basolis, Marfilius, & alij Nominales. Item Capreol. in 2. dist. 3. q. 2. ad argumenta contra 6. concl. & dist. 23. q. vnic. docens, posse dari speciem, quæ repræsentet Deum trinum, & vnum immediatè, abstractiuè tamen, & imperfectè: qualem putat habuisse Paulum post raptum; quia recordabatur Dei à se visi: additque, Adam sic cognouisse Deum ante lapsum. Id quod etiam videtur congruere cum doctrina S. Tho. q. 18. de Verit. art. 1. 2. & 3. vbi docet, Adamum in statu innocentie per speciem à Deo supernaturaliter infusam, atque adeo non alienam, sed propriam cognouisse immediatè Deum; tamen illum, nec intuitiuè, nec quiditativè cognouerit. Eandem Scoti sententiam amplectuntur ex modernioribus Salas 1. 2. q. 3. tract. 2. disp. 3. sect. 1. num. 6. & sect. 7. n. 32. & disp. 5. sect. 2. n. 30. Mol. 1. p. q. 1. art. 2. disp. 4. & q. 56. art. 3. & Egid. Lufir. lib. 4. de Beat. q. 9. art. 2. num. 6. & lib. 7. q. 5. art. 1. s. 2. & lib. 8. 2. p. q. 5. Dissentiunt tamen hi Doctores ab Scoto, quod ille ordinis naturalis facit prædictam cognitionem: hi verò opinantur, non posse non esse illam supernaturalem quoad substantiam. Stat etiam pro sententiâ istâ nouissimè Quiros tom. 1. de Deo disp. 26. sect. 2. cum Granad. & Martinon. ab ipso relatis. Pro oppositâ verò sententiâ stant contra Scotum Vazq. 1. p. disp. 134. & disp. 206. num. 1. Soar. disp. 30. Met. sect. 11. & n. 21. & lib. 1. de Trinit. cap. 11. & lib. 2. de Angelis cap. 17. Arrub. disp. 115. cap. 2. Gran. 1. p. contr. 1. tract. 7. disp. 3. Alarc. tract. 5. disp. 1. cap. 3. Ruiz tom. de Trinit. disp. 42. Fasola. 1. p. q. 12. art. 2. dubit. 16. Bann. 1. p. q. 56. art. 3. dub. 1. Valent. 1. p. disp. 4. de Angelis q. 7. punc. 3. Cabrera 3. p. q. 11. art. 1. disp.

5. 5. 6. & 7. Becan. cap. 9. q. 2. & alij vniuersaliter arbitantes, neququam esse possibilem cognitionem Dei claram, quiditativam, immediatam, & per propriam speciem, quæ non sit strictè intuitiua, & viso beatificans habentem eam.

Propositio I.

Possibilis est simplex apprehensio clara, & per propriam speciem habita de Deo, sicuti est in se, vi cuius nequeat determinari intellectus ad absolutè, & de præsentem iudicandum, esse Deum à parte rei, sicut per talem apprehensionem repræsentatur.

Probo propositionem primò. Quia in tali simplici apprehensione nulla ceratur repugnantia. Ergo non est ea deneganda omnipotentia Dei.

Secundò. Quia non repugnat, huiusmodi apprehensionem circa quæuis alia obiecta versari. Ergo nec circa Deum. Consequentia est firma: quia nullum, quod ad rem attinet, potest dari idoneum discrimen. Probo antecedens. Et primùm: quia de facto etiam dantur in nobis apprehensiones simplices claræ, & per species proprias habitæ obiectorum sensibilium, quæ visu, aut alio sensu aliquando percepimus: cum tamen nequaquam iudicare possimus ex vi talium apprehensionum, siue specierum, an absolutè, & de præsentem existant à parte rei talia obiecta, uti à nobis apprehenduntur. Deinde: quia Deus de altero Deo chymarico prout actu, & de præsentem existente clarissimam apprehensionem simplicem habet, dum iudicat, Non est alius Deus præter me. Deut. 32. uti monstrabimus in tract. de Scient. de quo tamen nullatenus iudicare potest, quod apprehendit. Cætera etiam quæque obiecta proprio, clarissimoque conceptu apprehendit Deus simpliciter, nihil omnino de ipsis iudicans ex vi talium apprehensionum, prout videbimus in eodem tract. Ergo potiori iure per speciem inditam à Deo poterit intellectus creatus quoduis obiectum, atque adeo Deum ipsum proprio, & claro conceptu apprehendere; quin possit vi talis apprehensionis, siue speciei absolutè iudicare, utrum à parte rei existat, quod apprehendit.

Tertiò. Deus hanc veritatem (quam ipse claro, & proprio conceptu noscit iuxta doctrinam à nobis tradendam in dicto tract. de Scient.) Si Deus existit, Trinitas personarum in unitate essentie existit, Angelo potest citra dubium per speciem propriam notificare. Ergo & Angelus potest de Deo, prout existente apprehensionem simplicem constituentem eam hypothese per speciem propriam habere; quin possit vi eius iudicare de absolutâ existentia Dei. Hypothesis quippe alicuius conferre non potest ad iudicandum de illo absolutè, sed tantùm conditionatè, quod in hypothese ipsâ positum est, ut est notissimum.

Quartò. Si quis ad breue tempus videret Deum intuitiuè, ut multi consent de Moyse, & Paulo, transectâ visione, recordaretur, se Deum vidisse. Ergo simul cum iudicio de visione præterita, simplicem apprehensionem haberet, qua Deum proprio conceptu, sicuti ab ipso visus est, apprehenderet; nec iudicaret tamen. Sicuti nos modò proprio conceptu apprehendimus colorem.

R R R antea